

La quadratura del cercle

Hola, amics i amigues, avui estic decidida a explicar-vos la meva vida, penseu que és un privilegi, i que sou els primers a sentir-la, ja que sempre he estat molt avergonyida de mi mateixa.

Jo sóc un cercle, per desgràcia, a mi, mai m'ha agradat la forma que tinc, sóc massa rodona i massa grossa, no tinc les curvatures que hauria desitjat, sempre he estat exageradament rodona.

Un dia, després de tornar de l'escola i d'haver estat dies plorant pel meu aspecte, vaig decidir que no tornaria a lamentar-me per com sóc, i intentaria millorar. Així que me'n vaig anar al gimnàs, jo sabia que allò em costaria molt, però em volia posar quadrada definitivament. De manera que, així ho vaig fer, vaig anar-hi, i em van assignar un entrenador personal perquè era un "cas especial". El primer dia, va ser un veritable infern, em van fer treballar tot el que no havia treballat durant tota la meva vida. Vosaltres sabeu la gana que vaig tenir quan vaig arribar a casa meva? Vaig menjar de tot i res de saludable es clar, perquè allò no era el que a mi m'agradava.

Els dies van anar transcorrent d'una manera monòtona, cada dia anava al gimnàs, i cada dia m'atipava de menjar.

Un dia però, el meu entrenador personal, després d'haver provat totes les tècniques possibles per intentar-me aprimar, em va dir que ja no podia fer res per mi, que era un cas impossible. S'havia deixat la pell intentant posar-me quadrada però tot tenia un límit, i jo l'havia sobrepassat i a més, s'estava plantejant deixar la feina, perquè jo l'havia desmoralitzat molt i no podria aguantar un altre cas com el meu. Que m'ho digués a mi! Què es pensava aquell brètol, que jo no ho estava passant malament? Era jo qui seguia tenint forma de cercle!

L'únic bo que em va dir, va ser que anés a una dietista, la millor especialista en el seu camp, i que si ella no em podia ajudar a posar-me quadrada, ningú ho podria fer.

Era l'última esperança que em quedava, i vaig decidir anar-hi, una dona molt simpàtica em va manar que fes una dieta molt estricta i el pitjor de tot, que no mengés res de tot el que m'agradava: ni lllaminadures, ni xocolatines, ni fregits,...

Però jo no millorava, en lloc de convertir-me en un quadrat perfecte, amb uns angles de noranta graus cada un, cada cop em convertia en una rodona més gran.

A aquesta dona, li va passar el mateix que a l'entrenador personal del gimnàs, i a més va deixar la professió. Això em va acabar d'enfonsar. No ho entenia, per què no podia ser jo un quadrat? Per què havia de ser un cercle? Vaig submergir-me en una profunda depressió fins que un dia, la meva psicòloga, em va dir que anés a veure a un matemàtic brillant de Londres, ja que jo tenia un greu problema, i ell seria capaç de resoldre'l. Al cap i a la fi, era això al que es dedicava, no? A resoldre problemes i enigmes.

Al dia següent mateix, me'n vaig anar a l'aeroport, aferrant-me a l'única possibilitat que feia que no seguís plorant durant tota la vida. En arribar, vaig anar directa a veure l'home. Li vaig explicar que sempre havia estat un cercle, però que sempre havia volgut estar quadrada i va escoltar atentament tot el meu relat. Després d'estar rumiant i fent càlculs, finalment em va dir que jo era un cercle, i que em podria inscriure dins d'un quadrat, però que mai deixaria de ser un cercle, que m'havia de conformar amb el que m'havia tocat, i m'havia d'estimar tal i com era, ja que, si jo mateixa no m'estimava, com volia que els altres m'estimessin? També em va dir, que aquell consell no se l'havia d'haver pensat gaire estona, ja que només havia hagut de treure la seva part més humana a l'exterior, no la part més científica, i que segur que, si hagués escoltat a la meva família, tots m'haurien dit el mateix, però que estava tan obsessionada amb el meu físic, que no havia sabut apreciar l'amor dels altres cap a mi. Aquelles paraules em van fer recapacitar, i a partir d'aquell moment, vaig deixar de tenir vergonya, i sempre vaig estar orgullosa de mi mateixa. I el més important, vaig menjar tot el que vaig voler i quan vaig voler, perquè així era com era FELIÇ!

Us ha agradat el relat de la meva vida? Recordeu sempre aquesta història, i que el matemàtic tenia raó, científicament és impossible obtindre la quadratura d'un cercle.